

SESTAVUJEME BYLINNÉ SMĚSI

Bylinné směsi používám nejčastěji na přípravu extraktů k pití, ale i koupelí, obkladů, mastí a tinktur. Dají se jimi léčit různé infekce, následky úrazů, neplodnost, pomáhají při problémech v těhotenství, po narození novorozence apod.

Správný výběr vhodných bylin a jejich přesný poměr může stanovit pouze člověk nadaný rozvinutým mimosmyslovým vnímáním – a to vždy individuálně.

První zásadou je, že směs nesmí obsahovat víc než šest druhů sušené rostlinné drogy, jen ve zcela výjimečných případech sedm bylinek.

Pokud chceme používat léčivé rostliny způsobem starověkých mágů, musíme se především oprostít od různých pošetilostí a pověr, kterými je moderní věda opředla na základě detailního pitvání jejich složek s uplatňováním pouze empirického způsobu použití.

Musíme si především uvědomit, že lidské tělo je složitý a souvislý komplex fyzických, duševních a duchovních činností. To, co nás bolí, má většinou příčinu zcela někde jinde. Skladba léčebné čajové kúry není proto u nemocného člověka tvořena jedinou bylinou, ale směsí více bylin v závislosti na druhu onemocnění. Neplatí však pravidlo, že tatáž rostlina pomůže všem lidem se stejným zdravotním problémem. Vždy je nutno brát v úvahu individuální rozdíly.

Z dlouholetých zkušeností mohu potvrdit, že mnohokomponentní směsi, které jsou na různých předpisech uváděny, nejsou příliš účinné. Směs mísíme v jednoduchých objemových poměrech – 2 : 1 při použití dvou druhů sušené drogy nebo 3 : 2 : 1 při více komponentech.

VYUŽITÍ LÉČEBNÝCH ÚČINKŮ BYLIN MÁ RŮZNÉ PODOBY

Alopatické léky, které veskrze předepisují lékaři, ovlivňují svými chemickými vlastnostmi pouze fyzické tělo. Jejich terapeutický nástup bývá neobyčejně rychlý, příznaky onemocnění rychle ustoupí. V některých případech se však nemoc nepodaří zcela zdolat a potom se tyto medikamenty musí užívat v obměnách trvale. Problematiké je, že mohou mít i řadu nežádoucích vedlejších účinků, na což upozorňují jejich příbalové letáky.

Naproti tomu léky homeopatické jsou nositeli informací, které předávají výhradně tělu astrálnímu. To potom jako vyšší princip vědomí nutí tělo fyzické ke spuštění vlastního samoléčebního systému. Nemají sice vedlejší účinky, jejich terapeutický nástup je pomalý a většinou si neporadí s infekčními nemocemi.

Byliny působí univerzálně

Bylinná léčba zahrnuje přednosti obou předchozích. Na základě svého látkového složení působí přímo na tělo fyzické. A kromě toho, jak věděli terapeuti již od nejstarších dob, je v nich uložena ještě nějaká – mnohem mocnější – síla. Slavný český rosikrucian Tadeáš Hájek z Hájku (1525–1600) toto tajemství určitě znal, neboť v předmluvě k proslulému herbáři botanika a lékárníka Pietra Mattioliho (vydanému v roce 1562) píše o působení bylin na lidský organismus: „*Tyto a takové moci pocházejí od náchylnosti a vlivu nebeských hvězd a jejich účinky bývají rychlé (brzké), patrné a zřetelné, avšak odkud přicházejí a jaká jest podstata takového účinku, jest před námi skryto nejen, než jako jsoucnost božství a podstaty.*“

Podobně i Konrád z Megenbergu ve své *Knize o přírodě*, čerpající hlavně z poznatků Tomáše z Cantimpré (Cantimpratensis, 1201–1272),

potvrzuje vliv hvězd na rostlinstvo větou: „Každá rostlina má svou vlastní sílu na hvězdném nebi.“ Tato tvrzení neodporují ani současným poznatkům vědy o tom, že rostliny shromažďují a zachovávají energii a živočichové ji naopak rozptylují. Proto i bylinné čaje kromě léčení fyzického těla předávají informace tělu astrálnímu. Obě složky působí potom současně a harmonicky, čímž se docílí maximálního léčebného efektu.

Žijeme sice ve 21. století, ale o účincích rostlin na naše zdraví toho víme stále málo. Do lékopisů zařazujeme jen rostliny tradičně používané, nebo dokonce snižujeme z nepochopitelných důvodů jejich výběr, jako se tomu stalo v posledních letech u anděliky lékařské, bazalky pravé, petržele kadeřavé, kostivalu lékařského, podbělu léčivého a řady dalších.

S novými druhy rostlin si prakticky nevíme rady a neumíme je odzkoušet pomocí citlivých rukou, tak jak to činili někdejší bylinkáři-magici, a správně klasifikovat z hledisek jejich účinnosti. Každý z bylinkářů minulosti na základě rozvinutého mimosmyslového vnímání automaticky rozpoznal, zda se jedná o rostlinu použitelnou, nepoužitelnou či jedovatou. A tak řada z terapeutického hlediska vysoce účinných rostlin, a to zejména nejrůznějších částí stromů a keřů, zůstává nevyužita – jistě k naší škodě.

Na rozdíl od homeopatických preparátů se dají pomocí bylinných extraktů také léčit – a vyléčit – infekční a parazitární onemocnění. Mohou se rovněž dobře kombinovat s léky alopatickými, u nichž zmírňují nebo odstraní jejich vedlejší účinky, nebo doplní výsledný léčebný efekt. Pozor: v žádném případě nelze však aplikovat souběh léčby homeopatické a bylinné!

MENINGOKOK JE ZÁKEŘNÝ VRAH

Za nejzákeřnější onemocnění, s nímž jsem kdy setkal, považuji meningokokovou infekci. Podle starobylého rozdělení nemocí je toto o mikrob vytvořený nepřírodnou umělostí. Na kostrách kachnozubých čímsů, kteří hromadně vyhnuli na konci svrchní knihy (92–65 milionů let př. n. l.) je zcela zřejmé, že příčinou jejich vymírání byla právě tato infekce. Měl jsem možnost osobně zkoumat dvě mumie pocházející z Ameriky předkolumbovské éry, a to z Peru (z kultury Chancay) a z jeskyně v Grand Gulch Canyon v Utahu. Tyto osoby zemřely na meningokokovou nákazu, která u nich způsobila infarkt myokardu. Stala se příčinou smrti mnoha středověkých malířů – např. Nicolase Poussina (1594–1665), Josepha Ribery Hispanuse (1588–1656) a Castella Valeria (1624–1659). Je prokletím rodu Kennedyů, byl jí infikován i Adolf Hitler. Bohužel, na její následky zemřel i můj milovaný dědeček Karel Dudek.

Bovinní spongiformní encefalopatie (označovaná jako BSE), o které se mluví jako o „syndromu šílených krav“, nejsou žádné vražedné priony vznikající změnou proteinových struktur postiženého organismu, ale právě nákaza hovězího dobytka meningokokovou infekcí. Na rozdíl od člověka napadá u skotu převážně mozek, kde vlivem ztráty hořčíku dochází k jeho „houbovatění“. V USA, kde pro toto postižení mají oficiální název *meningococemie*, infikuje podle vyjádření specialisty dr. Dana Bramera jen v Oregonu ročně 100 000 lidí! V některých případech se může dostat i do kůže a potom se často označuje jako *Creutzfeldt-Jakobův syndrom*, i když v některých případech je uváděn nesprávný termín *maligní atrofická papulóza*. Infekce se nejčastěji přenáší jídlem a v první fázi napadá kromě žaludku především slinivku a slezinu. Proto bývá často původcem cukrovky